

Kršćanska biblioteka

www.monfortanci.com

RASPRAVA O ČISTILIŠTU

RASPRAVA O ČISTILIŠTU

Sv. Katarina Đenovska

Naslov izvornika: Il trattato del Purgatorio u Opere, Milano 1956.

Preveo p. Miljenko Sušac s.m.m. – misionar monfortanac

Sav Tvoj Zagreb 2002.

Rasprava o Čistilištu nam predočuje kako je po usporedbi s božanskim plamenom kojega je u sebi osjećala svetica shvatila kakvo je Čistilište, na koji način su duše u njemu radosne i kako trpe.

Porijeklo ovog spisa

Ova sveta duša, još uvijek živa, našla se u Čistilištu, zapaljenom Božjom ljubavlju. Ta vatra ljubavi Božje svu ju je palila, izgarala i ujedno pročišćavala od svega što se u njoj moralo očistiti. Ta duša dolazeći pred Lice Ljubavi Božje, pomoću te vatre ljubavi je shvatila u svojoj duši, što su proživljavale duše koje se nalaze u Čistilištu, da bi očistile svaki trag rđe i mrlja grijeha, koje nisu očistile tijekom ovozemaljskog života.

Stavljena u Čistilište, umjesto vatre Božje ljubavi, bila je potpuno sjedinjena s tom ljubavlju i zadovoljna sa svim onim što Ljubav Božja u njoj čini, tako je shvatila duše u Čistilištu, te je govorila:

(Svetica sada iznosi čitavu raspravu stoga je ne stavljamo pod navodnike)

1. O savršenom suobličenju duša u Čistilištu Volji Božjoj

Duše koje se nalaze u Čistilištu, kako sam ja to mogla shvatiti, ne mogu ništa drugo željeti no da budu baš na tom mjestu, a to samo stoga jer je to Volja Božja, koji je to učinio pravedno.

Te duše ne mogu se više okretati prema samima sebi, niti reći: "Ja sam učinio te grijeha, te stoga zaslužujem da budem ovdje." Niti mogu reći: "Rado bih da ih nisam počinila, jer bi sada bila u Nebu." Ili isto tako: "Ovaj izlazi prije mene." Ili: "Ja ću izaći prije onog tamo."

Ne mogu posjedovati vlastitu memoriju o sebi samima, kao niti o drugima, niti u odnosu na dobro kao ni na zlo; ta sjećanja mogla bi proizvesti u njima veće trpljenje no što je to već određeno.

One su neizmjerljivo sretno što se podvrgavaju Volji Božjoj, te što On u njima djeluje po svojoj svetoj Volji, kako Mu se sviđa, stoga ne mogu niti zamisliti veću bol od one koju već podnose.

Duše su uronjene u djelovanje dobrote Božje, koji ima toliko milosrđa s čovjekom, da ga privodi k sebi, do te mjere da one ne mogu jednostavno ništa drugo vidjeti, niti bol, niti dobro, u svrhu vlastitog dobra. Kad bi mogle tako kontemplirati sve oko sebe ne bi bile u čistoj Ljubavi Božjoj.

Ne mogu isto tako vidjeti niti boli koje trpe radi grijeha koje su počinile, niti ih mogu zadržati u memoriji. To bi bila aktivna nesavršenost, koja ne može postojati na tom mjestu, jer se ne može više u ovoj njihovoj sadašnjosti grijehiti.

Razlog čistilišta koje žive u sebi, mogu vidjeti samo jednom, i to u času prijelaza iz ovo zemnog života i poslije ga ne vide nikada više, jer bi to bilo njihovo vlasništvo.

Budući da su uronjene u Ljubav Božju, *Caritas Dei*, te bez mogućnosti skretanja s toga puta jednim novim grijehom, mogu niti htjeti niti željeti ništa drugo, već samo čistu volju Božju u ljubavi. Nalazeći se u vatri koja ih pročišćava one se nalaze po Božjem određenju, koje je čista ljubav, ne mogu se više udaljiti od te ljubavi niti jednim svojim činom. Duše ne mogu više griješiti niti zasluživati.

2. O radosti duša u Čistilištu, njihovom rastu i viđenju Boga, te primjeru rđe

Ne vjerujem da se može pronaći zadovoljstvo koje bi se moglo usporediti s onim, koje posjeduju duše u Čistilištu, osim onoga, kojeg uživaju duše svetih u Nebu. To zadovoljstvo raste neprestano svakim danom, djelovanjem Boga samoga u tim dušama: djelovanje milosti sve više iste, a smanjuje se prepreka sjedinjenja s Bogom, prepreka nije ništa drugo no rđa grijeha, a vatra razara tu rđu grijeha. Duša tako sve više otkriva Božje djelovanje u joj.

Kako bilo koja stvar pokrivena ne može reagirati na sunčane zrake, ne zbog sunca koje neprestano grije i šalje svoje zrake, već zbog prepreke na koju zrake nailaze na svom putu, tako, ako se pokrivalo uništi nestat će i prepreka, te će se ono otkriti suncu.

Rđa, tj. grijeh, jest prepreka dušama u gledanju Boga. U Čistilištu se ta rđa polako skida vatrom, te što se više rđe uništava, to se duša bolje otkriva pravom Suncu, Bogu. Što više nestaje rđa, to više duša raste u zadovoljstvu, te se otkriva Božjoj sunčanoj zraci. Tako se jedno umanjuje, a drugo raste, dok se ne napuni vrijeme zadovoljštine. Ne nestaje bol, već se samo smanjuje vrijeme opstanka u boli. Zbog potpune podložnosti Volji Božjoj, duše ne mogu izraziti da su to boli, toliko su sretne što vrše Volju Božju s kojom je njihova volja potpuno sjedinjena u čistoj ljubavi.

3. Muke duša u Čistilištu i odvojenost od Boga kao najveća muka

S druge pak strane, podnose takove boli i muke da se ne mogu usporediti niti s jednom boli, niti se mogu izraziti riječima. Sam razum nam može shvatiti niti najmanju iskru te muke, osim ako joj Bog pokaže po posebnoj milosti. Tu milost Bog je iskazao mojoj duši, no riječima to ne mogu izreći. Ono što mi je Gospodin dopustio da vidim, nikada neću zaboraviti, tako da ću vam reći ono što mogu, a shvatiti će oni kojima se Gospodin udostoji udijeli tu milost.

Uzrok svih muka jest Istočni i osobni grijeh. Bog je stvorio dušu posve čistu, jednostavnu, neokaljanu od bilo kojeg grijeha, s određenom težnjom prema Bogu. Istočni grijeh, u kojem se ona nalazi već pri svom začecu, udaljava dušu od te instinktivne naklonosti prema Bogu.

Kad se pak pridoda osobni grijeh, duša se udaljava još više od Boga, te postaje sve više podložna zlu i postaje zla, jer joj Bog sve manje odgovara.

Svi oblici života postoje djelovanjem dobrote Božje, koja je učinkovita i u nerazumnim bićima (brine se o nerazumnim bićima i o svemu što je stvorio), kako je to sam

Bog predodredio i nikada ne uzmiče pred onim što je odredio. U razumnoj duši Bog djeluje prema njenoj čistoći od grijeha.

Kada se duša nađe pred Istinom u svom prvom stanju u stvaranju, ona je čista i neoskvrnjena, tada se otkriva u njoj onaj blaženi instinkt težnje, koji je privlači njenoj zadnjoj svrsi, te sve više raste, no s takvom snagom i goropadnošću vatre ljubavi, da joj izgleda nepodnošljiva bilo koja prepreka do sjedinjenja s Bogom

4. Razlika između duša u Čistilištu i prokletih

Duše u Čistilištu su bez ikakvog grijeha, te stoga nema prepreke između njih i Boga: no postoji ona muka, koja ih je spriječila u sjedinjenju, te se prvobitni instinkt, težnja, nije

mogao upotpuniti do savršenstva. (Instinkt težnje prema Bogu nije mogao postići svoj cilj težnja koja je zapravo sama bit postojanja instinkta.).

Vidjevši sada kako je i najmanja prepreka važna i koliku težinu snosi, te da se instinkt ne može upotpuniti radi Pravde i neophodne pravednosti, rađa se u dušama krajnje velika vatra, slična onoj u Paklu, osim grijeha, jer grijeh je onaj koji prokletnicima u Paklu podlaže volju zlu (duša i grijeh postaju jedno). U ovima Bog ne djeluje svojom dobrotom, te stoga ostaju u toj volji zla protiv Božje Volje. Od tuda jasno proizlazi daje zla volja protivna Volji Božjoj te uzrok samog grijeha koji ostaje u njoj. Takova vol ustrajavajući u zlu ustrajava i u grijehu. Pošto su oni Paklu prešli iz ovo zemnog života sa voljom zla u se (stoga sa grijehom) njihova krivnja nije im oprostena, ni im može biti oprostena: oni zaista ne mogu više mijenjati svoju volju, tj. odluku, jer su sa voljom za zlo i u zlu prešli iz ovo zemnog života. U tom prijelazu utvrđuje se, ili bol rečeno, duša se fiksira u dobru ili u zlu, već prema tome kojem se stanju nalazi njezina slobodna volja, kako napisano: "*Ubi te invenero, ibi te judicabo!*", što znači "Tamo gdje te budem našao tamo ću te suditi!"

U tom sudu nema više odrješenja od krivnje grijeha, j poslije smrti slobodu slobodne odluke nemoguće je mijenjati, već ostaje stalna u onom stanju u kojem se nalazi, času smrti.

Duše u Paklu nalaze se u času smrti s slobodno grješnom voljom, voljom koja želi griješiti, te zadržava taj status krivnje zauvijek u neizmjernoj muci, no ne toli teškoj koliko to zaslužuju, ali i ta ostaje vječna, beskrajna.

Duše u Čistilištu pak zadržavaju samo muku, jer je njihova krivnja izbrisana u času smrti, jer su se ožalošće kajale za svoje grijehe, što su uvrijedile dobrotu Božju Tako im ostaje ta muka koja svršava, ograničena je, te neprestano smanjuje, s vremenom, kako je to već bi rečeno.

O, bijedo nad bijedama tim više što se manje zapaža će zapaziti ljudska sljepoća.

5. Bog pokazuje svoju dobrotu i prema prokletnicima

Muka prokletnika nije beskrajna po intenzitetu, jer dobrota Božja proširuje zrake svoga Milosrđa i u Pakao: čovjek koji je umro u smrtnom grijehu zaslužuje beskrajnu muku beskrajnom vremenu.

No, Milosrđe Božje učinilo je beskrajno samo vrijeme i određenu kaznu, iako im je mogao dodijeliti kaznu mnogo goru, kako to već zaslužuju.

O, kako je opasan grijeh počinjen zlom namjerom! Čovjek se zapravo teško kaje, a ne kajući se, ostaje uvijek krivnja, koja ustraje onoliko koliko čovjek privoli uz grijeh, te mu se podvrgne, ili ga je spreman izvršiti.

6. Oslobođene grijeha, duše u Čistilištu radosno ispaštaju kazne

Duše u Čistilištu u svemu podvrgavaju svoju volju Volji Božjoj: Bog pak njima odgovara dobrotom, te su one zadovoljne glede svoje volje Oslobođene su utjecaja istočnog i sobnih grijeha i istodobno se čiste od posljedica osobnih grijeha.

Te duše postaju čiste onako kako ih je Bog stvorio. To je toga, jer su one prešle iz ovog života u pokajanje za njihove počinjene grijehe, te ih ispovjedile, odlučivši da ih ne počine nikada više.

Ne preostaje drugo no rđa grijeha od koje se čiste u vatri i teškoj muci. Tako pročišćene od svake krivnje te sjedinjene s Voljom Božjom, vide jasno Boga, već u onoj mjeri koju je Bog sam odredio. Ujedno vide kako je važno uživati u Bogu, i kako su duše stvorene samo u tu svrhu.

7. Žestina ljubavi kojom duše u Čistilištu žude za Bogom, primjer gladnoga i kruha

Toliko su sjedinjene sa svojim Bogom, koji ih privlači k sebi (po njihovom prirodnom instinktu, jer su stvorene za to) da ne postoji nikakvo obrazloženje, slika ili primjer, koji bi bio dovoljno jak da bi razjasnio bar donekle tu povezanost, kako ih um i unutarnji osjećaj shvaćaju. Ipak ću dati ovdje jedan primjer koji mi pada na pamet.

Pretpostavimo da na cijelom svijetu postoji samo jedan kruh, koji mora utažiti glad svih stvorenja, a da se ta stvorenja mogu nasititi samo vidjevši ga. Čovjek kada je zdrav, već po instinktu želi jesti, pretpostavimo da ne može jesti, ne može se razboljeti, niti umrijeti, ta bi glad sve više rasla, jer instinkt za jelom nikada u čovjeku ne nestaje. Čovjek, znajući da ga samo pogled na onaj kruh može nasititi, a nemajući ga, glad ne bi nestala, niti bi mogla nestati, već bi on ostao u neizdrživoj muci. Koliko god bi se čovjek sve više približavao tom kruhu, ne mogavši ga ipak vidjeti, to bi se više u njemu raspalila prirodna želja za kruhom, jer je ta želja sva usredotočena prema kruhu iz kojeg on crpi svako svoje zadovoljstvo.

Nasuprot, kad bi pak bio siguran da neće nikada vidjeti taj kruh, tog časa doživio bi pravi pakao, kao proklete duše, koje su izgubile svaku nadu da će ikada više vidjeti "kruh Božji", pravog Spasitelja.

Naprotiv duše u Čistilištu imaju sigurnu nadu da će vidjeti kruh, te da će ga se nasititi, te iz toga saznanja proizlazi njihova radost.

8. Pakao i Čistilište objavljuju čudesnu Božju Mudrost

Stoga toliko vremena trpe glad i muku, koliko je to potrebno, da se mogu nasititi toga kruha, Isusa Krista, pravog Boga, našeg Spasitelja i našu Ljubav.

Duh očišćen i blistav ne može se odmoriti nigdje već samo u Bogu, jer duh bijaše stvoren u tu svrhu, tako duša u grijehu nema nigdje drugog mjesta, nego u samom Paklu, jer je Bog odredio to mjesto u tu svrhu. Stoga u času kad se duh odjeli od tijela, duša istog trenu ide tamo, gdje joj je određeno mjesto, nitko je ne vodi, osim priroda grijeha. To se događa kada se duša nalazi u smrtnom grijehu.

Ako pak duša u času odvajanja tijela i duše ne bi našla to određeno mjesto za nju u Paklu, kako je to već Providnost odredila, tada bi se našla još u Paklu gorem od onoga što joj je Bog namijenio. Našla bi se izvan bilo kakve određenosti, koju vodi samo Milosrđe Božje, te bi ta duša trpjela muke koje zaslužuje, a te bi bile kud i kamo teže od onih koje im Bog dodjeljuje po svom Milosrđu. Stoga se duša baca u to dodijeljeno joj mjesto, jer je to mjesto gdje će najmanje trpjeti, te ga ona uzima kao svoje.

Nešto slično se događa sa našim čistilištem. Duša koja se u času odvajanja od tijela ne nalazi u onoj čistoći kakva je bila kod stvaranja, spoznavši u sebi samoj prepreku za sjedinjenjem s Bogom, te da je nemoguće tu prepreku maknuti bez čišćenja u Čistilištu, sama se tamo baca radosno i svojevolutno. Kada duša ne bi našla to dodijeljeno mjesto u kojem će se pročistiti, ona bi istog časa imala pakao u svojoj duši, vidjevši da se ne može sjединiti s Bogom, sjedinim ciljem svoga življenja. Cilj sjedinjenja s Bogom tako je neophodno važan, da iako je čistilišna muka jaka kao ona paklena, ipak je ništa u usporedbi s tim mjestom i paklenom mukom.

9. O potrebi Čistilišta

Naprotiv, tvrdim još više. Vidim da Nebo nema vrata već tamo ulazi tko hoće. Bog je samo Milosrđe i stoji tamo raširenih ruku da nas uključi u svoju slavu. No, vidim tu prisutnost Božju, tog istog Boga u takovoj čistoći i blistavosti, neizmjerne većoj no što se to može zamisliti, da duša koja posjeduje u sebi i najmanju nesavršenost, kao najmanju mrvicu praha,

odmah bi se radije bacila u tisuću pakla, nego se našla u prisutnosti tog Veličanstva s tom svojom nesavršenošću.

Duša stoga kada vidi Čistilište, kao mjesto određeno za pročišćenje, baca se u nj i osjeća da se nalazi na mjestu velikog milosrđa, jer se može riješiti prepreke sjedinjenja.

10. O strašnoj naravi Čistilišta

Kako je strašno Čistilište ne može se riječima izreći niti umom shvatiti, osim što gaja vidim po mukama jednakim Paklu! Ipak vidim da svaka duša koja ima i najmanju mrlju nesavršenosti u sebi, prima Čistilište kao mjesto milosrđa, ne obazirući se uopće više na čistilišne patnje, jer brišu mrlju nesavršenosti, prepreku njezinom sjedinjenju s Bogom, izvorom svake Ljubavi. Čini mi se da samo trpljenje duša u Čistilištu više od bilo čega drugoga proističe iz svijesti da ona u sebi ima nešto što Bogu nije drago, a da je to učinila svjesno i svojevolarno, protiv tolike dobrote Božje, pa stoga te muke stvaraju samu bit Čistilišta. To se dešava, jer duše u milosti vide i spoznaju istinu u svoj svojoj objektivnosti i svu težinu prepreke, koja im ne dopušta da se približe Bogu. Sve ovo što sam iznijela, te shvatila kao sigurnu realnost, koliko sam to mogla shvatiti u ovom životu, od neizmjerne su velike važnosti do te mjere da svaki pogled, riječ, osjećaj, pravda, istina, zamišljanje mi izgledaju u usporedbi s tom istinom samo puste laži i nevažna razlaganja. Još uvijek ostajem zbunjena, jer ne nalazim riječi, a koje bi morale biti neizmjerne jače, da bi donekle izrazile ono što sam htjela reći.

11. Božja ljubav, koja privlači sebi svete duše i prepreke koje one imaju zbog grijeha, rađa čistilišnu muku

Vidim daje težnja sjedinjenja duše s Bogom tako snažna, da kad je Bog vidi u svojoj njoj blistavosti, koju po prirodi ima u sebi, a u kojoj ju je sam Bog stvorio, ulijeva u nju tako veliku težnju vatrene ljubavi, da bi bila dostatna da je istog časa uništi, iako je besmrtna. Sam Bog dušu tako preobražava u sebe da se u njoj ne može vidjeti ništa drugo već samo Bog, koji je privlači i ražaruje ljubavlju, do te točke dok je ne dovede da zablista onom prvotnom čistoćom u kojoj bijaše stvorena.

Kada duša u nutranjem viđenju primijeti daje Bog privlači vatrom ljubavi, prema svom slatkom Gospodinu i Bogu, jednostavno se od ljubavi u kontemplaciji rastapa pred njim.

Duša zatim gleda u Božjem svjetlu kako Bog ne prestaje privlačiti je, te je u ljubavi vodi potpunoj savršenosti, s velikom pažnjom opskrbljujući je sa svim potrebnim, a to Bog sve čini samo iz čiste ljubavi. Ona uviđa da ne može slijediti svu jačinu privlačnosti koju osjeća prema Bogu, te se ne može posve sjediniti s njim, a uzrok te prepreke jest posljedica grijeha. Shvaća vrlo jasno kako je to užasno teško što je zakasnila u potpunosti vidjeti Božansko svjetlo. Tu sada dolazi do izražaja i sama narav duše, koja bi htjela bez ikakve prepreke sjediniti se s tim pogledom Božjim koji je tako privlači k sebi. Tvrdim da sve ove stvarnosti, koje sam navela, rađaju u duši čistilišne muke. Tvrdim, da duše uopće ne gledaju na tu svoju muku, iako je ona neizmjerne teška i jaka, one više gledaju na prepreku koja se nalazi u njima samima, a protivna je Volji Božjoj, dok gledaju Boga kako gori u ljubavi prema njima.

Ta ih ljubav neprestano privlači k sjedinjenju. Duša ne pronalazeći ništa druge što bi mogla učiniti, da ukloni tu prepreku sjedinjenja s Bogom, praktički se baca dragovoljno u Čistilište.

Ta ljubav je tako jaka, da kad bi duša našla još jedno Čistilište, iznad ovoga što trpi, istog časa bi se bacila i u njega iz ljubavi prema Bogu, samo da što prije ukloni svaku prepreku između sebe i neizmjerne ljubavi Božje

12. Kako Bog čisti duše i primjer zlata u talionici

Vidim kako od Boga prema duši dolaze zrake i goruće munje Božje ljubavi, teko duboke i jake da izgleda da će uništiti ne samo tijelo već dušu, kad bi to bilo moguće.

Te zrake imaju dvojaki učinak: one pročišćuju dušu koja kao da se poništava u poniznosti. Vidiš ih: što više sagorijevaju to su bolje, a svaka od tih zraka mogla bi ih pročistiti tako, da bi jednostavno nestale, uništile bi se.

Vidiš zlato: što ga više topiš, to je ono bolje, a mogao bi ga tako topiti da bi nestala svaka nesavršenost.

To je učinak djelovanja vatre u materiji. Naravno, duša se ne može uništiti u Bogu, već u sebi samoj: i koliko se više pročišćava, toliko nestaje u samoj sebi, te napokon ostaje čista u Bogu.

Zlato kad se pročišćava do 24 karata, ne uništava se, koliko god bila jaka vatra, jer se ne može istrošiti, već se uništavaju i nestaju samo nesavršenosti koje su u njemu.

Na tom principu djeluje i Božanska vatra u duši.. Bog je tako drži na vatri dok ne nestanu sve njezine nesavršenosti: dovodi je do čistoće od "24 karata", svaka duša prema svom stanju.

Kad se duša pročisti, ostaje sva u Bogu, bez ikakvog svog vlasništva u sebi, njezin život kao i bitak su u Bogu.

Kad Bog dovede dušu do te mjere čistoće i savršenosti, duša ostaje neosjetljiva na bilo koji izazov i ne može više trpjeti, jer ne ostaje ništa više što bi trebalo nestati ili se uništiti. Kad bi i ostala u toj tako užasnoj vatri, no posve očišćena, ne bi je se to doticalo, naprotiv bila bi sretna, jer bi to bila vatra Božanske ljubavi. Ona bi to doživjela kao potpuno sjedinjenje s Bogom, bez ikakvog suprotstavljanja.

13. Goruća želja dušu da se preobraze u Boga i Božja mudrost po kojoj prikriva dušama njihove nesavršenosti

Bog je dušu stvorio sa svim onim dobrim sklonostima s kojima je bila sposobna postići savršenstvo, živeći onako kako joj je to Bog odredio, ne onečistivši se sa bilo kojom mrljom grijeha.

Budući da se duša okaljala već po Istočnom grijehu, gubi s tim činom svaku milost, ostaje mrtva i ne može uskrsnuti, već je može uskrisiti samo Bog. Bog je uskrsava po svetom Krštenju. Ali u duši kao posljedica Istočnog grijeha ostaje ipak zla sklonost koja je vodi k grijehu. Ako se duša ne suprotstavi toj sklonosti, te tako počini osobni grijeh, ona po njemu ponovo umire. Bog je uskršava ponovno po posebnim milostima u sakramentu svete

Ispovijedi. Ostavši ponovno okaljana sada i posljedicom osobnih grijeha, i navezana na sebe samu, Bog da bi doveo dušu u

prvotno stanje, koje je posjedovala kod stvaranja, mora oduzeti nove zahvate bez kojih se duša nikada ne bi više mogla vratiti u prvobitno stanje. (Pozivi milosti na braćenje i pokoru.)

Kad se duša vraća Bogu, toliki je njezin žar da mu se vrati, da ta želja postaje njezino Čistilište. Ona ne gleda niti može gledati Čistilište kao mjesto čišćenja, već je u njoj samoj instinkt čežnje koji je vodi k sjedinjenju s Bogom, ražarena čežnja i prepreka za sjedinjenje koju ima u sebi čine njeno Čistilište.

Taj krajnji čin ljubavi, koji proizlazi iz samog instinkta da ukloni prepreke, bez ljudskog sudjelovanja djeluje tako da polako i pomalo uništava sve sakrivene nesavršenosti, koje bi dušu dovele do očajja kad bi joj bilo moguće vidjeti ih. Nakon što su jednom poništene sve nesavršenosti, Bog ih pokazuje toj duši da vidi što Božanski plamen čini u njoj i raspaljuje ljubav koja uništava sve nesavršenosti koje moraju izbrisati.

14. Radost i patnje duša u Čistilištu

Znaj da ono što čovjek smatra i sudi savršenošću, pred Bogom je sama nesavršenost; i zaista čovjek se onečišćava i umrlja svim onim stvarima koje izgledaju sama dobrota, te ih i sam čovjek tako vidi, shvaća, osjeća, te ih kao takove hoće, bez da ih prepoznaje Božjima.

Da bi neko djelo bilo savršeno, ono mora poticati iz nas, a da mi nismo glavni djelatnici, već da djelovanje bude od Boga i u Bogu, bez daje čovjek glavni činilac. To je djelovanje samoga Boga, kao čisti čin njegove ljubavi, bez ikakve naše zasluge. To djelovanje Božanske ljubavi je tako duboko i žarko za svaku dušu, da bi se svako tijelo pred tim činom kao rastopilo i nestalo; duša od te ljubavi bi izgleda sva užarena u vatri, a čovjek nikako ne bi našao mira sve do smrti.

Istina je pak, da ljubav daje duši takovo zadovoljstvo da se to ne može izraziti riječima niti slikama, no to zadovoljstvo ne ublažuje niti najmanje muku te duše u Čistilištu. Naprotiv ta ljubav koju je nemoguće dostići u potpunosti, tj. kasni u svom savršenstvu, je njihova muka i bol, a ta bol je veća, koliko je veća savršenost ljubavi koju je Bog namijenio duši kod stvaranja. U biti, duše u Čistilištu trpe užasne muke, no istovremeno uživaju veliko zadovoljstvo, a jedna stvarnost ne isključuje i ne priječi drugu.

15. Duše u Čistilištu ne mogu više činiti djela koja imaju zasluge pred Bogom i kakva je njihova volja prema djelima i molitvama sa zemlje prikazanim u zadovoljštini za njih

Kada bi se duše mogle očistiti kajanjem, njihovo bi kajanje bilo tako jako da bi istog časa dale zadovoljštinu. One jako dobro i jasno shvaćaju uzrok zašto se ne mogu u potpunosti sjediniti sa njihovim jedinim ciljem, a to je ljubav Božja. Tako je odredila Pravda Božja da isplate svoj dug do zadnjeg novčića.

Što se pak tiče tih duša, one ne mogu više birati same, za njih više izbor ne postoji, ne mogu ga niti vidjeti, jer žele i hoće samo ono što Bog hoće; one ne žele vidjeti ništa drugo osim onoga što Bog hoće i dopušta, tako su stvorene u samom početku njihovog življenja.

Ako netko od njihove rodbine ili prijatelja daje za njih milostinju da im skрати vremenske muke, one se ne mogu više obraćati i gledati ih s ljubavlju, osim u slici Volje Božje, prepuštajući sve Bogu, koji sa svime radi, kako to njegova providna ljubav hoće. Kad bi mogle gledati tu milostinju kao svoje vlasništvo, one ne bi više gledale Boga i podvrgavale se njegovoj Volji, to bi ih vlasništvo odijelilo od potpune ovisnosti o Volji Božjoj, a to bi za ni ih bio Pakao.

Stoga su duše mirne u očekivanju djelovanja Volje Božje prema njima, bilo da im to pruža zadovoljstvo ili muku. One se ne mogu okrenuti k sebi samima u svojoj biti, tako su preobražene u Volji Božjoj, da su zadovoljne sa svim onim što im Sveta Volja Božja daje i određuje.

16. Duše žele savršeno očišćenje

I kada bi se bilo koja duša pojavila pred Bogom i njegovoj Svetosti noseći u sebi bilo kakvu mrlju grijeha, koju bi trebalo očistiti, to bi bila tako teška povreda toj istoj duši, da bi joj već sam taj čin bio gori od deset Čistilišta. Uistinu, čista Božja dobrota i vrhovna pravедnost ne bi je mogle podnositi, i s Božje strane to ne bi priličilo.

Bilo bi nepodnošljivo za dušu, kad bi vidjela da nije dala dovoljnu zadovoljštinu Bogu, pa makar ta bila tako mala i kratka kao jedan tren. Da skine sa sebe onaj i najmanji znak rđe, duša bi otišla u tisuću Pakla (kad bi ih mogla izabrati), samo da ne bude nečista pred Bogom.

17. Poticaji i prijekori živima na zemlji

Dolazim u napast, da tako viknem da me čuju i da se uplaše svi ljudi ovoga svijeta te da im kažem: O, jadnici, zašto dopuštate da vas ovaj svijet tako zaslijepi, te se ne brinete za tako važnu stvar, to jest u kakvom stanju ćete se naći u času smrti, i ne providite za to što je od neizmjerne važnosti?

Svi se vi prikriivate nadom u Božje Milosrđe, za koje kažete da je tako veliko, no ne vidite da će za vas ta ista dobrota Božja biti osuda, jer ste djelovali protiv Volje tako dobrog Gospodina?

Njegova dobrota bi vas morala privesti da vršite posve i samo njegovu Volju, a ne da vas ohrabruje u počinjanju zla: i doista njegova Pravednost ne može ništa izgubiti, no mora joj se dati potpuna zadovoljština.

Nemojte se uvjeravati govoreći: "Ja ću se ispovjediti i dobiti potpuni oprost, te ću se tako osloboditi svih mojih grijeha, i spasiti se."

Pomislite samo na to daje milosti za dobru ispovijed i savršeno kajanje, koji su neophodni za potpuni oprost, tako teško dobiti, da kad bi vi to znali strahovali bi, te bi više smatrali da ih nećete zadobiti nego da ćete ih zadobiti.

Milost je isključivo dar Božji za koji moramo moliti ili ga netko drugi može za nas izmoliti.

18. Svojevoljno i radosno trpljenje duša u Čistilištu

Vidim duše u Čistilištu u čistilišnim mukama, koje imaju dvojaku snagu, ili bolje rečeno učinak.

Prvi učinak je, što one podnose svojevoljno svu muku, te im se čini da vide da im je Bog udijelio veliko milosrđe, prema onome što su zaslužile, spoznavši kako je Bogu sve važno. I zaista, kad njegova dobrota ne bi suzdržavala pravdu, zadovoljavajući je Predragocijenom Krvi Kristovom, samo jedan i najmanji grijeh zaslužio bi tisuću vječnih Pakla.

Stoga sa zadovoljstvom trpe sve muke, shvaćajući da to i te kako zaslužuju, te se ne žale na Boga, niti na Volju Božju, već su zadovoljne kao da su već u Nebu.

Drugi učinak je, što one uživaju u svemu što je Bog tako dobro uredio, s ljubavlju i milosrđem, te s kojim milosrđem On djeluje u dušama i za duše.

Ta dva pogleda Bog im ucjepljuje u umove u jednom trenutku, jer duše su u milosti, te svaku stvar shvaćaju u pravoj istini onakva kakova jest, već prema vlastitim mogućnostima shvaćanja.

One su neizmjerno sretne i što se više približavaju Bogu to zadovoljstvo i sreća u njima rastu. One to zadovoljstvo ne uživaju u sebi niti za sebe, kao da potiče od njih, već uživaju samo u Bogu, kojeg neizmjerno cijene i to poštovanje ne može se s ničim usporediti. Svako i najmanje viđenje Boga nadilazi svako trpljenje i muku, kao i radost, koje čovjek može doživjeti, no ne uklanja niti najmanje nikakvu bol, kao niti radost.

19. Svetica završava izlaganje nauka o dušama u Čistilištu opisujući ga kao stanje koje ona kuša u svojoj duši

Takav način čišćenja tih duša ja nazirem umom, već dvije godine svakim danom sve jasnije vidim svoju dušu u ovom tijelu, kao čistilištu, sličnom i podjednakom samom Čistilištu, no toliko snažnom koliko to tijelo može podnijeti, a da ne umre, no uvijek sve jače, tako da tijelo pomalo umire.

Vidim duh koji se odjeljuje od svega, pa i od duhovnih stvari, koje bi ga mogle podržavati, tj. hraniti, kao što su radost, uživanje ili utjeha.

On ne može više uži vriti ni u kojoj stvari bilo vremenskoj bilo duhovnoj, niti po svojoj volji, niti umno, niti sjećanjem, a da bih mogla izabrati ovu ili onu stvar. Moja intima je tako zaokupljena, da sve ono u čemu je moj duhovni ili tjelesni život nalazio olakšanje sve mu je to pomalo oteto. Nakon što mu je oteto svako uživanje i utjeha, shvaća daje svaka stvar bila stvorena da se nahrani i ohrabri, no kad ih duh shvati da su samo prolazna utjeha, on ih mrzi i postaju mu odvratne, te ih odbacuje bez povratka.

To se događa, jer duh u sebi ima instinkt, poriv, da odbaci svaku stvar koja ga sprječava da postigne savršenost, i to čini takovom okrutnošću, da bi se skoro htio baciti i Pakao, samo da postigne svoj cilj.

Duh se stoga odriče svih stvari s kojima se duhovan čovjek može utješiti; to čini takovom pedantnošću, da mu ne može izbjeći niti najmanja mrvica nesavršenosti, a da to ori e ne primijeti i ne odbaci.

U takovim stanju čovjekovo tijelo (osjećajnost, tjelesnost...) i duša, jer im duh ne odgovara na njihove zahtjeve, zahvaćen samo Instinktom za savršenost, ne mogu naći utjehe u bilo kojoj ljudskoj stvari.

Ne preostaje nikakva druga utjeha osim Boga, koji sve čini iz same čiste ljubavi i velikog Milosrđa, da zadovolji Božjoj Pravdi. Ta spoznaja daje joj veliki mir i zadovoljstvo ne umanjujući pak trpljenje, kao niti zaokupljenost savršenost. Nema te muke koja nije mogla rastaviti od te Božje namjere. Ne izlazi iz zatvora (čistilišta), niti hoće izaći iz njega, sve dok ne učini što je Bog odredio.

Moje jedino zadovoljstvo je da Bog bude zadovoljan: moja najgora muka bi bila bježati od onoga što je Bog odredio, jer vidim daje to pravedno i određeno iz milosrđa. Sve ovo što sam rekla osjećam i kušam u samoj sebi, no ne nalazim prave riječi da izrazim kako bih to htjela. Ono što sam rekla osjećam da se tako događa u unutrašnjosti moje duše i zbog toga ovo pišem.

Čini mi se kao da sam u zatvoru, a zatvor je svijet: vezanost duše za tijelo. Rasvjetljenje koje dobiva duša, daje joj mogućnost da jasno gleda milost Božju koja u njoj djeluje: prepoznaje težinu kašnjenja u potpunom sjedinjenju s Bogom, radi zapreka i to joj prouzrokuje teške i gorke muke, jer je odveć osjećajna.

Duša živi s Bogom i što se više približava Bogu to je osjetljivija za Božje stvari, te sve više živi samo za Boga i u Bogu. Dakle, svako kašnjenje u sjedinjenju s Bogom prouzrokuje duši užasne muke, jer ne može u potpunosti ostvariti svoj naravni status milosti koji joj je Bog pokazao. Što duša više poštuje i ljubi Boga, to više trpi zbog zakašnjenja u sjedinjenju.

Poštovanje Boga je to veće što duša bolje i dublje upoznaje Boga: što se više odriče i oslobađa grijeha to je dublja spoznaja Boga.

Zapreke za sjedinjenje joj postaju užasavajuće, pogotovu jer duša ostaje sabrana u Bogu, a da nema netko neku zapreku spoznaje bez zablude.

Tako čovjek koji je spreman radije umrijeti nego uvrijetiti Boga, osjeća muku smrti, no svjetlost Božja ga obasjava i daje takav žar, da on radije bira Boga nego bilo što drugo na svijetu, pa tako prihvaća i tjelesnu smrt, samo da bude zajedno s Bogom. Tako duša spoznavši što Bog hoće od nje, ta Volja Božja daje joj snagu da podnese sve vanjske boli i muke, samo da izvrši ono što Bog od nje traži. Sve to proizlazi od tuda, što Bog nadilazi bilo koje dobro koje čovjek može upoznati i spoznati.

Duša se brine samo o Veličanstvu Božjem, sve drugo o zaboravlja i zapašta. Stoga duša gubi svaku vlastitu svojstvenost, ona više ne vidi, ne govori, niti pozna trpljenje i muku u sebi, ona je sva u Bogu. Sve spoznaje samo u času smrti kada odlazi iz ovoga života.

I na kraju duša shvaća da gubi sve ono što je karakteristično za ljudsku narav, dok je Bog pročišćava u Čistilištu tj. pobožanstvenjava ju.